

NOU AMBIENT

REVISTA D'ART

Fragment de «LA VICARIA» d'En Fortuny

50 CTS.

GALERIES DALMAU

PASSEIG DE GRACIA, 62

TEL. 1172 G

BELLES ARTS
EXPOSICIONS

SECCIONS DE:

MATERIAL PER ARTISTES

MARCS MOTLLURES

OBJECTES D'ART

LLIBRERIA

ANTIGUITATS

RIGALT, BULBENA

I COMPANYIA

VIDRIERIA D'ART I INSTALACIONS

Casanova, 32 entre Corts

Catalanes i Sepúlveda

TELEFON 5343 A

BARCELONA

PINTORS!

la única casa que hi trobareu
marcs de talla desde 1'50 ptes.

el pam, es la

Casa SERRA

Premiada amb el Gran Premi
a l'Exposició del Moble

ARIBAU, 142

J. RIGOL GINEBRA

Petritxol, 17 - Barcelona

Teléfono 3470 A

ARTICLES PER A DIBUIX
PINTURA I ESCRIPTORI

Agent exclusiu per a la venda en
Espanya dels COLORS A L'OLI

SELVAS

NOSTRA PORTADA

MARIAN FORTUNY

Fortuny fou un malabarista ; un malabarista que arribà a ésser internacional. Cap artista català, com ell, ha traspassat les fronteres i ha arribat als cims de la glòria i de la fortuna. Al costat dels tan nostres Martí i Alsina, Tomàs Padró, Simó Gómez, en Fortuny és un cas extraordinari, un bon xic exòtic.

«Reus, París i Londres»—això fou en Fortuny. Les seves pintures eren reflexes unes de tipus africans, altres d'aquelles figures gràcils d'en Ramon de la Cruz i d'en Moratín. Pintava, o millor dit, situava, les seves pintures fora de la seva època.

Produí extraordinàriament, amb una facilitat espaordidora, però no ben encarrilada. La seva vida fou com la seva obra. Viatja molt ; ara el trobem a l'Àfrica, després a Roma, de Roma a París, de París altre cop a Roma, a Nàpols, torna a l'Àfrica, el tornem a trobar per l'Itàlia...

Els amors amb Cecília de Madrazo, de la que s'enamorà romànticament en la seva visita a Madrid, tenen per ell caràcters tràgics, precipitant-li la mort.

A París hi triomfa enormement. «*La Vicaria o le mariage espagnol*» causa

immensa sensació, un xic per *espagnolade* i un xic per el malabarisme agut de dita obra, adés dels valors innegables de dita obra.

En Teòfil Gautier escriu, i apropòsit de dita obra : «No és possible expressar amb paraules el bon gust encisador, la gràcia exquisida, l'originalitat inesperada d'aquest quadre, que reuneix la flor virginal del bocet amb l'acabament de l'obra mestra més esmerada i preciosa».

ACADEMIA, per M. Fortuny

per Fortuny.

* * *

En Marian Fortuny neix a Reus a l'onze de juny del 1838 i mor a Roma al 21 de novembre del 1874.

El seu avi anava per els pobles exhibint una col·lecció de figures de cera, tan en boga en aquells temps, les quals figures eren modelades per ell i més tard pintades les cares per el seu nét. Regoneixent-li el talent artístic de què estava dotat, el fa ingressar als nou anys a una escola de dibuix, passant poc després al taller d'en Domènec Sobberano.

A l'any 1852, en Domènec Talarn, protegeix al petit Fortuny, i el pensiona amb 40 pessetes mesals — aquesta quantitat que ara ens sembla mesquina, en aquells temps sí, no era abundosa, al menys era discreta—i l'envia a les classes de Llotja i a l'estudi d'en

Claudi Lorenzale, aquell admirador i propagador, encara que sense efecte, d'Owerbeck i tota l'escola dels prerrafaelistes.

Mentre tant, en Fortuny, pinta i dibuixa. Fa excursions a Berga, Queralt... i això li dóna ocasió per a omplir les seves carpetes d'apunts i notes. Per allí el 1858 va a Roma, i més tard la Diputació de Barcelona el subvenciona per anar-hi a cursar els estudis.

Al declarar-se la guerra d'Àfrica— al 1860 — es requereix per la mateixa Diputació, per anar a l'Àfrica a pintar un quadro que perpetués les gestes africanes.

En Fortuny se'n va a l'Àfrica i allí és presentat a en Prim, que, com és natural, no en fa cas, doncs devia considerar l'art com una cosa banal i trencadissa, al costat de la seriositat la vida guerrera. Després, sí; quan sap de què es tracta, d'un artista eminent, pensionat, etc., etc., llavors li fa la garriga, com es diu vulgarment.

En Fortuny fa vida de campanya, junt amb el seu amic Jaume Escriu, i torna a Barcelona amb les carpetes abarrotades d'apunts de tipus, paisatges, costums, etc. Exposa els seus apunts el 27 de juny de 1860 i causa admiració i comença, des d'allavors, a adquirir fama i popularitat. Al cap de dos anys li proposen un altre viatge per a renovar impressions per a pintar la cèlebre «Batalla de Wad-Ras o de Tetuan». Obra que al acabar la pensió no estava acabada i refusant la Diputació, dita obra, quedant-se el pintor amb ella, i tenint d'indemnitzar a dita corporació amb la quantitat de 10.000 pessetes a més de tots els apunts i notes. Mort en Fortuny, la mateixa Diputació va adquirir la mencionada «batalla» tal com estava ja abans, per la

quantitat de 50.000 pessetes. Som així nosaltres !

El marit de la Reina Cristina, el duc de Riansares i de Montmorot, el pensionà fins al 1867.

En Marian Fortuny, després d'haver saborejat les dolçors de la glòria, i després d'infinat de viatges—Londres, Roma, París, Pòrtici, Nàpols, Tànger, Madrid, Andalusia...—i d'infinat de treballs, mor a Roma, en un dels seus fastuosos taller-estudis.

* * *

L'obra de Fortuny extensa i variadíssima, adoleix d'aquell malabarisme que dèiem al començar. Era un virtuós del pinzell, un xic massa, i això li perjudica bon tros la seva obra, la qual a pesar de tot, és innegablement espectacular, i sobretot, d'un dibuix correctíssim ; a l'ensem tenen les seves figures la màxima gràcia i vivacitat ; ço que fa que captivin de seguida l'ànim de l'espectador.

KIMET.

A proposit d'una crítica

«Realment la professió de pintor té les seves gangues. Cap, però, com les de haver de sofrir la majoria de crítiques barcelonins.

Potser els periòdics haurien de mirar-s'hi un xic més al confiar la crítica d'art a persones tan poc competents. Fa pena i fàstic llegir aquesta colla de cascarràbies, perdona-vides.

»En Marinello per a això bat el *record* de la bestiesa. Sembla estrany com no se n'ha adonat encara, aquest pobre senyor, de com perd el temps, firmant tota una colla de burrades ben dignes d'ell i que el dia que se li aclaris el seny—si pot ésser aquest miracle—se n'averkonyiria ell mateix.

»La passivitat dels artistes amb aquesta mena de gent no té explicació i si altres no ho fan, nosaltres comencem i diem :

»No hi ha dret ; el públic llegeix els diaris i creu ço que diuen els trabucaires aquests. Per això convé que el qui parli i critiqui les obres d'art sàpiga el que es diu.

»Si a les redaccions no saben en què emprar aquests pseudo-crítics d'art perquè no saben fer res més, que'ls facin escombrar i justificaran igualment el sou, i mai la decència permet que es prengui en broma—com en Marinello a *L'Esquella*—les coses en què un hi té posat tot el cor».

Signen F. Camps, A. Roca i R. Soler.

«L'ESPADACHIN» per Fortuny

Les Exposicions

GALERIES DALMAU

Ningú podrà negar que el senyor Dalmau amb les seves Galeries—abans al carrer de la Portaferrissa i avui al Passeig de Gràcia—ha fet en pro de l'art i de Catalunya quelcom molt important. Per aquestes tan renomades Galeries se hi ha passejat com qui es passeja per casa seva tot lo bo i millor de l'art català i gairebé de tot arreu. Recordem i agraïm com se mereix aquella memorable Exposició d'art francès d'avançada, cosa molt difícil de portar a cap i que artísticament fou un èxit; l'exposició d'art polonès també d'agradosa memòria i altres moltes de pintors que sense la bona acollida del senyor Dalmau no hauríem hostatjat tan fàcilment en la nostra ciutat.

Ara mateix ens ha obsequiat amb un conjunt d'obres del malaguanyat pintor

barceloní Joan Brull. Com ja cabia esperar, ha tingut l'encert d'encomanar el prefaci del catàleg i una petita biografia als escriptors Vallescà i Joan Sacs.

No cal dir que tot ha sigut una complementació una cosa de l'altre. Les quatre sales de les Galeries Dalmau han brillat extraordinàriament amb l'aplegament d'un importantíssim recull de pintures i dibuixos del mestre Brull que donava bo de remirar, doncs encara la memòria no havia esborrat del tot aquestes obres; en Vallescà predisposava i ajudava molt a fer-se amb la natural simpatia del malaguanyat pintor i en Joan Sacs amb el seu petit llibre ha deixat ben desxifrada una pàgina més de la nostra força interessant vida d'art catalana.

GALERIES LAIETANES

Joaquim Mir exposa divuit pintures
Aquest «Camí d'Arbolí», que és

«EL GERRO VERD» per J. Ventosa

l'obra cabdal de l'exposició, és una pintura capaç per sí soia d'acreditar al seu autor com a pintor de gran volada. Poques vegades en Mir ha superat aquesta tela que hauria d'entrar al Museu per la porta gran. Segueixen en mèrit «Barri de la pastora», «Les cases més tristes», «Alforja» i «Jardí del batlle».

Al costat d'aquets encerts hi han coses tan fluixetes com «Terres roges», «La casa de l'amic» i alguna altra que fan veure a en Mir com un pintor desigual.

De sempre, hem vist que l'obra d'en Mir s'aguanta al caire on es pot caure cap a lo sublim o bé a lo grotesc. Les seves condicions naturalment brutals de pintor, el salven infinitat de vegades de caure en lo que la gent en diuen «pintura que d'aprop no es veu res i de lluny es veu tot». Aquestes mateixes terres cadmium de «Terres roges» tan ordinàriament barroeres i cridaneres com un cartell, no donen ni la qualitat de unes terres torrades de sol, ni arriben a tenir aquella simpatia de la pintura que si no interessa per l'assumpte, atrau per la matèria rica del color. En Mir a voltes es ingrat i aspre; potser això es molt català, però no deixa d'ésser una condició desfavorable per a uns ulls educats. Quan en Mir salva favorablement aquestes ganexes d'esverar, quan pinta las teles com «Les cases més tristes», o bé «Alforja», o bé «Camí d'Arbolí», llavors si bé perd en teatralitat guanya en força i les seves pintures són quelcom molt seriós que cal guardar entre lo bo i millor que produeix l'art català.

EL CAMARIN

D'entre aquest bé de Déu de pintures d'en Carles, preferim—reconeixent les altres pintures com molt bones—la petita tela d'un panistre amb fruites i la gran tela del port.

D'el port n'hem vist ja varies temptatives d'en Carles; una en el cèlebre concurs Plaudiura i aquesta d'enguany en «El Camarín». Potser en aquest aspecte en Carles no ha arribat a un re-

sultat concret com en els paisatges d'Olot que sobre tot en «La tarda» ha arribat tan amunt, que aquesta pintura és quelcom molt fi, que podríem posar com la millor pintura que ha sortit de les mans d'en Carles.

Però dèiem que aquesta pintura del port d'en Carles demostra prou bé com el pintor sap veure les coses amb tanta gràcia que tenint uns models que nosaltres judiquem més interessants encara que els que fins ara li han estat habituals podria oferir-nos més endavant una nova producció que amb toia seguretat sobrepujaria en interès a la molt bona d'enguany.

«El port de Barcelona», que en les seves varies temptatives ens ha ofert en Carles, és vist d'una manera sorprenent. Es pintura, sobre tot pintura, i en un temps en què no se'n fa gaire a pesar de pintar-se molt, és quelcom que cal tenir en compte i reconèixer fins allí on això val.

EL SIGLO

No hi ha dubte que per aquesta casa hi passen més metres de tela pintada que en cap altre, però regularment hi ha tan poca diferència de la pintura que venen com a obra d'uns expositors a la que venen per les altres dependències degudes al talent d'una colla d'anònims prodigis que pinten a pesseta el metre posant-hi ells el bastidor i colors, que val més que moltes vegades els passem per alt.

Darrerament se hi han exposat unes photos d'esport d'en Gaspar i unes caricatures d'en Passarell. Les photos fan força bonic. Les caricatures ja no tant. Quan menys tenen el defecte de recordar massa les d'en Roca. Tan es lo que li deu agradar l'art d'en Roca a n'en Passarell, que en «El Mundo Deportivo» fins sembla que les calqui i tot. A cadascú lo seu, senyor Passarell, i si no hi ha prou talent per crear una personalitat, al menys procurar assimilar-se ben dignament la d'un altre, però sense que el saquejament pugja perjudicar moralment al saquejat.

PERE DE L'HOSTAL.

JACINT OLIVÉ

Aquest jove pintor està a punt de inaugurar una exposició d'una selecció de les seves obres, a les Galeries Dalmau.

L'Olivé, que diferents vegades ha exposat en la nostra ciutat, obtenint sempre èxits força falaguers, és un dels joves que amb més amor lluiten per assolir un bon nom en el terreny de l'art. No li manquen pas condicions per la lluita, les que junt amb un temperament naturalment dotat per l'art que ell conreua, fan esperar bons fruits per l'avenir.

«Les Palmeres» i «Bodegó» — les reproduccions de les quals honoren aquestes pàgines — són dues pintures força interessants. D'una sobrietat de

color i una justesa de valors que enamoren. «Els Caballitus», tela del rabal barceloní té tot l'encís dels afores ciutadans.

«Els arbres de la riera» més rica de color i de matèria molt intelligentment escampada damunt la tela, és una bella pintura que diu força en pro del autor.

«El Turó de la Peira» i «Del poble» que, dins la producció de l'artista, van a una major concreció, revelen alhora l'inquiet temperament de l'Olivé.

Podríem així mateix anar nomenant totes les altres pintures, ben dignes cada una d'elles de fer-ne esment, però ho deixem per quant dins la primera quinzena de Gener vinent, elles mateixes, millor que nosaltres, donaran a conèixer el positiu valer del pintor Olivé.

BODEGÓ, per J. Olivé

LES PALMERES, per J. Olivé

*No et quiexis si l'amor et fa plorar : la joia
va amb el mal de bracet. La pinta de la noia,
que besa cada jorn ses perfumades cues,
senti abans el dolor d'ésser tallada en pues.*

* * *

*Eixa llàgrima, vessada
per culpa meva, no es perd,
car la trobaràs, amada,
en l'arena del desert.*

* * *

*No trepitgis les flors, perquè eixes roses
i aquests blaus lotus que amb delícia culls,
qui sab si un dia toren les formoses
ninetes d'uns ulls bells com els teus ulls.*

* * *

*I ben tranquils a l'ombra dels arbres, mon
[aimia,
amb una àmfora plena. un llibre de poesia,
un pa i una cançó que em cantis, ten per cert
que serà Paradís lo que era abans desert.*

KAYYAM (Trad. R. Vives Pastor).

*La llum és com una dona nua i de-
pilada.*

RAMON G. DE LA SERNA.

*Trobo que tots els llibres són massa
llargs.*

VOLTAIRE.

Volem un pintor de la Ciutat

Procurem fer un esforç de memòria i recordem, veïam, on han pintat els nostres artistes.

Canals, a Piera; Labarta a Centelles; els Carles, Vayreda, Mallol, Iu Pascual a Olot, Sunyer a Sitges, a l'Empordà en Galvey i Matilla; a les Balears, l'Anglada, Mir, Barrau, Rusiñol, Meifren, etc.

El Vallès també ha tingut els seus pintors i Lleida i Girona i tot Catalunya.

Tot Catalunya menys Barcelona. La nostra ciutat potser és de les que s'han vist menys pintades. Exceptuem una colla de dibuixos—diguem-ne més aviat d'un valor arqueològic qu'artístic dels carrers vells desapareguts amb la reforma i tenim que ni les Rambles, ni la Plaça de Catalunya, ni la Plaça Reial, ni l'Eixample, ni tot aquest agrupament de carrers del casc antic, han tingut encara el poeta pintor qu'es mereixen.

Quelcuna pintura escaducera i esgarrriada, i prou.

Un pintor de temperament, veritable aimant de la ciutat ens falta i Barcelona el demana. Volem el nostre Camil Pissarro! Un home ben barceloní, que sàpiga veure les nostres Rambles, tal com son de formoses i de ciutadanes. La Rambla de Canaletes o dels Ocells o dels Estudis, com vulguin dir-ne a mida del gust de cadascú, la de les Flors o de Sant Josep, la del Centre i la de Santa Mònica. Totes una mateixa Rambla i tan diferents a la vegada. O! Rambles! Avui estripades de dalt a baix sense respecte a la vostra tradició. Quin descuit els nostres pintors de no haver-se'n donat encara de la vostra gentilesa!

Com agraïm al malaguanyat i excels pintor Darius de Regoyos l'haver-vos immortalitzat en unes formoses pintures!

Què féu parats els joves? Tan atrafegats aneu, que no haveu vist mai com són de bells i d'interessants els nostres carrers i les nostres places? Tan poques coses vos diu la nostra ciutat que no vos ha agafat ganes de fer-vos un nom gloriós, com a bons interpretadors de la Barcelona aimada?

Caldrà que sien els Torres García, els Barrades, els qui ens tinguen de donar novament el to i fer-nos veure ço que per deure tenim d'haver vist?

Es clar que molts podrien contestar que una vegada feren un petit estudi del carrer tal, o bé que tenen una petita nota del Passeig de Colomb, o bé un dibuixet de la plaça qual, però no és això, una flor no fa istiu.

La ciutat és una font inestroncable de motius pictòrics, avui en desapareixen uns per a sortir-ne altres de nou.

Dels d'ara i dels que vindran, ja en disposem; dels que han passat per alt, sols ne queda el penediment de no haver-los aprofitat a temps.

Tindrem alguna vegada el pintor que volem? Potser sí, doncs no ha pas de néixer; alguns dels nostres pintors joves ho podrien ésser.

JORDI PALLARÉS.

(Fot. Antoniotti)

AURELIA, per F. Camps

(Colecció Plaudiura)

Has vist del teu amor la flor desclosa,
i resolt, per collir-la has allargat
envers ella la mà, era una rosa
i tot just l'has tocada, t'has punxat.

Ràpidament la mà has enretirada
sens deixar d'esguardar-la rancorós,
i altre cop venjatiu l'has aixecat
i has esfullat la rosa tremolós.

Han passat ja alguns jorns ; encar per-
[dura
en ton cor de l'ofensa el viu rancor,
i tens per cada rosa la tortura
del teu puny inclement de venjador.

I jo et diré, o amic ! que ta venjança
va contra tu mateix, un jorn vindrà
en què la flor que enyora ta esperança
a esfullar-la vindrà ta pròpia mà.

Que si un jorn una rosa va ferir-te
per intens que sentissis el doló
de su punxada cruel, deus ennoblir-te
sempre amb un mot benigne de perdó.

Una rosa et ferí, llevant la vida
a l'encís d'un amor tot just naixent,
altra rosa damunt d'eixa ferida
hi desclourà son calzer innocent.

I tornarà a tos llavis la rialla
que el desencant feréstec ha allunyat,
i embaumarà d'ensomnis la mortalla
que al teu amor, foll l'odi ha preparat.

I veuràs com les nits ja son més clares,
com el sol és vermell de bon matí,
i suaus els perfums amb que t'amares
i té flors sens espines ton jardí.

I compendràs o amic, la greu errada
del teu cor, en son dol tan venjatiu
i plorant per la rosa ja esfullada
besaràs l'altra rosa que et somriu.

M.^a DEL CARME NICOLAU.

STRAUSS

En el programa de la propera tem-
porada del Liceu s'hi troba a manca
un nom : Strauss.

No es gens estrany, essent com és el
músic més humà de tots.

Sa música sana, de forta virior, que
té sempre una felig ganyota d'ironia,
està renyida amb la *propietat liceista*.
Es endebades que un empresari ardit
posi una de les seves obres a l'escena.
Després de l'èxit del primer jorn, la
sala sols recull, en les altres representa-
cions, el petit estol dels que segueixen
les petjades del filòsof de la música mo-
derna.

Ompliríem planes senceres per a arri-
bar a demostrar la nostra primera afir-
mació.

Té Strauss, té la seva música, el filo-

LINOLEUM, per E. Store

sofisme de Kant, junt amb una paleta orquestral tan bella i tan rubleria de bells colors, que sols la podem comparar amb un altre geni, tan gran com discutit: Strawinsky, el bruixot rus.

Tant l'un com l'altre, però potser amb intensitat el primer, ens dona el màxim d'emoció amb el mínim de complicació tècnica orquestral. Podríem citar tanst paisatges de llurs obres, que segurament cansariem al bon llegidor, per a demostrar ço que diem.

Recordem-ne tan sols un: «La decapitació de Jokanaan». Voleu res més fort, enèrgic i punyent que aquell senzill pedal de contrabaix?

S'ha dit i repetit que Strauss era sols un simfonista. Per què?

Que és una simfonia l'espiritual i gai «Cavaller de la rosa»?

Strauss és l'artista màgic que sap viure la natura, l'art, i sap plasmar-ho en vibracions acústiques. Tant-se-val que empri un procediment o un altre; li és indiferent la simfonia o el drama. Ell, el seu art, és la veritat, i ens la canta sense disfreses.

Al començament de sa vida artística, hom el trobava un bon xic cohibit; hom hi notava l'influència de Beethoven i de Wagner, per una banda, i de Listz i Berlioz, per altra, emprò així que l'artista es formà, devé personal essent l'Strauss que avui tots admirem.

I així trobem que el simfonista ens descriu l'amor, la passió desenfrenada en son «D. Joan»; la filosofia de la mort, en sa «Mort i Transfiguració»; la fatxenderia, en les «Entramaliadures de Till»; el romanticisme, en «D. Quixot»; l'humanitat, en «Vida d'heroi» i en «Zarathustra»; és tràgic en «Macbeth»; canta l'amor pur en la «Simfonia domèstica», y la natura, en la «Simfonia alpina».

Digueu-mè, amics, l'home que canta i pinta tot això en la bella forma que ell ho fa, no és un humanista?

I repasant ses òperes, no significa res la monstrositat que descriu en «Salomé», la por, en «l'Electra», l'humana passió del «Cavaller de la rosa», l'ironia en l'«Ariadna en Naxos», i el

DIBUIX. per A. Sisquella

gros misteri que suggereix la «Dona sense ombra»?

En totes aquestes i variadíssimes obres es mostra Strauss amb la potencialitat de un ver clàssic grec i de una lluminositat tan punyenta com un Shakespeare.

En un mot: Strauss com a geni creador, no és un simfonista ni un operístic (en aquest cas sinònim de drama musical), és senzillament un artista que no necessita de un caire sol del art per expressar ço que sent i ens vol dir; sigui quin sigui el mitjà que empra el seu talent, en té prou per a revelar-nos alhora tota la majestat i tota la nuesa humana.

Es per açò que l'Strauss és el músic més humà que ha existit.

FRA BEMOLL

Dubtes

De vegades et veus tot tu envaït per un dubte. Com més va, es va fent gran, fins que dius: «va, això ja no és un dubte, per mi és una certesa». Però calles i no ho dius a ningú.

Quan ve a tomb et desfogues, busques parers... «què et sembla a tu, és bo, fulano?» veuràs és tan difícil dir-ho! a mi no'm fa ni fred ni calor. No ho diguis (se t'acosta gairebé a cau d'orella), a mi no m'agrada.

Respires. Ja som dos. Pot-ser tres o quatre o molts. Ves-ho a saber.

Un dia tens una alegria. Amb lletres de motillo hi ha un senyor que't diu (un s'ho atribueix tot), que pots desfer el dubte; aquell fulano, no és un astre de primera, és mediocre.

Completament conforme, admirem la valentia i tantes mercès.

J. P.

NOTICIARI

«SALÓ DELS HUMORISTES»

Un altre saló d'humoristes sense humoristes. Ni en Babel, ni en Junceda, ni l'Apa, Aragay, Roca...; i ademés, sense humorisme; l'única nota d'humorisme, el títol: «Saló dels humoristes».

***

Na Conxita Subirana, esposa de nostre amic Josep Ventosa, ha donat a llum amb tota felicitat un formós noi. Per molts anys.

***

A primers d'any tindrà efecte una exposició de dibuixos del «Saló Nou Ambient», la qual segurament despertarà l'interés que es mereixen els noms valuosos que integren dita agrupació

***

El notable pintor i distingit crític d'art, en Rafel Benet, està preparant una exposició de pintures, i tindrà lloc a les galeries de «El Camarín».

Hom diu que dita exposició culminarà l'interés, doncs es de lo millor de dit pintor.

***

Hem fuilejat el calendari català «Bloc Guimerá», i es de lo mes escullit i seleccionat que ha sortit en el gènere.

Les firmes de nostres millors poetes l'avaluen, figurant-hi amb altres: Angel Guimerá, Mossen Cinto, Josep Carner, E. Guanyabens, Ribera Rovira, Salvat-Papasseit, Mossen Anton Navarro, Emili Vilanova, Pompeius Gener, etc.

També es il·lustrat, havent-hi entre altres unes gracioses historietes degudes al notable artista Antoni Roca.

Hom no dubte en recomenar-lo.

AQUEST NUMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

Per anuncis i suscripcions a NOU AMBIENT, dirigir-se a la nostra administració, carrer de Banys Nous, 22, tenda («Galeria Fotogràfica Antonietti»).

Preus de subscripció:

Un any ... .. 5'00 Ptes.
Estranger ... .. 10'00 »
Números endarrerits ... .. 1'00 »

CALÇATS A RASPALL
VARIATS MODELS PER A H. ME, DONA I NENS
13 - PORTAFERRISSA - 13

ANTONIETTI
FOTOGRAF

Fotos d'art : Postals
Reproduccions
Ampliacions
Diapositiu

SALA ESPECIAL PER A
EXPOSICIONS D'ART

Banys Nous, 22, botiga
BARCELONA

Galeria oberta de 10 a 1 i de 4 a 8

**PIANOS I
ARMONIUMS**

Lloguers desde 10 ptes. mesals

VIDUA DE CARLES BIEGER

Ex-operari i afinador de
la casa ERARD de París

Bruch, 78, entl. BARCELONA

Vda. E. TEXIDOR

MATERIAL PER A ARQUITECTURA
DIBUIX :: PINTURA
DECORACIÓ, ETC.

Ronda de Sant Pere, 16
Telefon 1289 A
BARCELONA

FLORS, per A. Carles

reser /
91